

1.

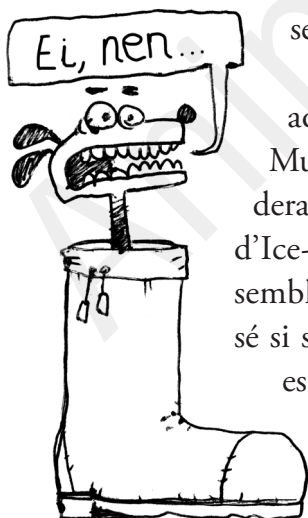
És l'últim vespre de les vacances d'estiu. Demà torna a començar l'escola i, per tant, la tortura infinita d'un nou curs. En Musti, el meu millor amic, i jo fa estona que seiem al fons del solar abandonat on ens trobem sempre que hem de parlar d'alguna cosa important. I avui, la veritat és que hem de parlar.

Necessitem un pla per evitar que, a partir de demà, tornin a empresonar la nostra llibertat en un horari lectiu.

Un pla que, a més i de passada, ens comportarà l'admiració dels nostres companys.

El problema és que, fins ara, no tenim ni la més mínima idea de què podem fer. Però se'ns ha d'acudir alguna cosa, i ràpid!

Normalment, en situacions com aquesta puc confiar en el meu amic Musti. De fet, es diu Mustafà i es considera una mena de *gangsta-rapper* de l'estil d'Ice-T o Snoop Dogg, encara que s'assembla més aviat a Kamakawiwo'ole. No sé si sabeu qui vull dir, aquell hawaià que està gras com una vaca. Quan parla, en Musti diu contínuament «És clar, nano!» o «Ei, nen!», mentre fa es-

trany's moviments amb les mans i estira els dits. La seva preocupació més gran és ser guai i semblar un trinxeraire, encara que això no col·li de cap de les maneres, perquè el seu pare té una gran empresa, la seva mare és mestra i viuen en una casa supergran, o sigui que, de trinxeraire, res de res.

Però de totes maneres és un paio legal i absolutament digne de confiança.

De sobte, m'adono que una idea genial em comença a fer pessigolles al cervell, em miro el meu amic, somric i li deixo anar:

—Agafa't fort, nano, ja sé què farem. I et puc assegurar que serà una cosa absolutament flipant.

En Musti se'm queda mirant amb posat incrèdul i diu:

—Ah, sí? Doncs deixa-ho anar, col·lega.

—És molt senzill: entrem a la nit a l'escola i organitzem el caos més gran que hagi vist mai la humanitat. Provocarem un tal desordre que s'hauran d'imaginar que una banda de dimonis i esperits malfèrics han muntat una festa al menjador de l'escola.

—És clar, nano, fantàstic! —em respon en Musti, amb la mateixa veu d'indiferència que si li hagués proposat anar a donar menjar als ànecs.

—Vinga, Musti, no siguis tan tanoca. Si fem el que et dic, demà hi haurà un rebombori de por. La

majoria es posaran a cridar i sortiran corrent, pensant-se que tot plegat és una cosa de màgia negra. I l'altra meitat, el director els haurà d'enviar cap a casa. En resum: que se suspendran les classes i podrem continuar les vacances. No diguis que no és genial!

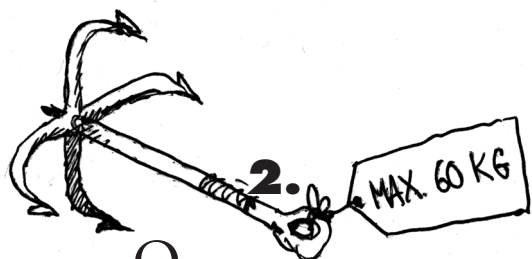

—És clar, nano. Però vols que et digui què passarà? Que el teu pla serà un fracàs i tornarem a estar amb l'aigua fins al coll, això és el que passarà, nen!

—Vatua i revatua! Això vol dir que no puc comptar amb tu?

—És clar que pots, però igualment t'ho havia de dir.

Per descomptat, també m'aria entrar en una botiga d'animals, agafar totes les bèsties més verinoses i deixar-les anar a l'escola. Per exemple, uns quants escorpins al lavabo, taràntules a la sala de professors i una preciosa anaconda al menjador.

O sigui que posem en marxa el nostre pla. Cap a mitjanit saltem la porta de l'escola i ens fem al pati sense fer gaire soroll. Potser no ho he dit, però ens hem disfressat i semblam dos ninges a qui un príncep ha encarregat de matar l'emperador; anem vestits de negre de cap a peus i portem les cares tapades amb màscares. A l'esquena, però, en comptes d'espases, hi portem dues motxilles ben carregades.

La veritat és que en Musti, més que un ninja, sembla un lluitador de sumo, és a dir, que té una pinta més o menys japonesa però gens ni mica perillosa.

I això podria convertir-se en un problema.

En Musti té la mateixa edat que jo, quinze, però deu pesar el doble, no sé quant, i per això li pregunto, en veu baixa:

—Ei, Musti, espera't un moment.

—Què passa, nano? —xiuxiueja.

—Es pot saber quant peses?

—No ho sé, nano, la balança sempre s'espantia, cada cop que hi pujo.

—Va, digues.

—Cinquanta.

—Cinquanta què? Tones? Vinga, no m'aixequis la camisa. Tu no peses cinquanta quilos ni de conya!

–Home, potser cinquanta-dos, què sé jo!

–Vatua i revatua! No m’ho crec de cap de les maneres! És igual, hem de canviar el pla –decideixo.

–Per què?

Li ensenyo la corda amb el ganxo que he portat. De fet, la idea era llançar la corda cap amunt de manera que el ganxo es clavés a la cornisa i després enfilar-nos per la corda fins al primer pis. Al primer pis obriríem una finestra i ens ficaríem en una classe.

Però això és impossible, me n’acabo d’adonar. La corda no aguantarà el pes d’en Musti. Cap corda del món l’aguantaria.

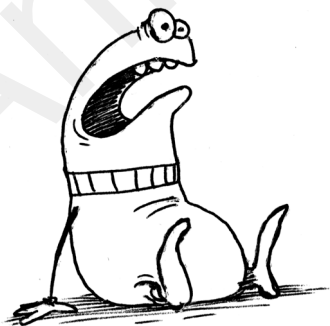
–És clar, nano, t’entenc –diu, de molt bon humor–. Anem cap a casa, mengem alguna cosa i ens oblidem de tot això, d’acord?

–És que ara t’agafa el cangueli o què?

–No. Sí. No ho sé. Potser sí.

–Vaja, vaja –li dic, somrient–. Llavors què?

–Ja se’ns acudirà alguna manera d’entrar a la maledida escola.

–Ara t’escolto! –exclamo, aixeco la mà, somrient, i en Musti fa picar la seva mà contra la meva.